

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/106/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713217820
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2015:1713217820.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: J. K., trvale bytom H. K. X, 052 01 Spišská Nová Ves, zastúpený JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom Nám. osloboditeľov 10, 071 01 Michalovce, proti žalovanému: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, 843 56 Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpený DEDÁK & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, substitučne JUDr. Tomášom Langerom, advokátom so sídlom Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, o ochranu osobnosti s návrhom na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50 000,- eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2 000,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady súdneho poplatku za žalobu vo výške 1 566,- eur a z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 3 249,74 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Juraj Kus, advokát so sídlom Nám. osloboditeľov 10, 071 01 Michalovce, vedený v Tatra banka, a.s., č.ú.: XX XXX XX XXX/XXXX.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 50 000,- eur ako náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do jeho osobnosti. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že žalovaný dňa 13.11.2013 v relácii „Modré z neba“ zverejnil príspevok „Domáce psychické a fyzické týranie“, v ktorom opísal žalobcu ako kriminálnika, ktorý svoju rodinu a hlavne manželku psychicky a fyzicky týral, že ju viackrát zbil, že následkom bitky mala zlomenú lebku a teraz jej musia otvárať lebku, lebo je tam zlomená kosť a musí sa podrobiť operácii, ďalej, že sa vyjadril, že manželku zničí, zruinuje a že deti pôjdu do domova, a že svojej rodine na dome vypol kúrenie, plyn a elektrinu. Uviedol, že predmetné tvrdenia sú nepravdivé a v rozpore s objektívnou pravdou. Nikdy svoju manželku fyzicky a psychicky netýral, nikdy ju nezbil a nespôsobil jej žiadne zranenia, nikdy sa nevyjadril, že exmanželku zničí, zruinuje a že deti pôjdu do domova, nikdy svojej rodine na dome nevypol kúrenie, plyn ani elektrinu. Poukázal na to, že v čase, keď k vysielaniu došlo, nebolo právoplatným rozsudkom súdu preukázané, že by spáchal trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby a trestný čin ublíženia na zdraví. Žalovaný tým porušil prezumpciu nevinu. Ďalej poukázal na to, že v napadnutej relácii bolo zverejnené jeho obydlie, t.j. rodinný dom, podobizeň a meno jeho exmanželky a všetkých jeho štyroch detí, tiež bola zverejnená obec, kde žije jeho rodina, na základe čoho každý vedel, že je reč o ňom, aj keď v relácii nebolo zverejnené jeho meno a priezvisko. Uviedol tiež, že žalovaný v relácii zverejnil, že má priateľku, ku ktorej odišiel a s ktorou bude mať onedlho dieťa, že jeho priateľka je vydatá a má ďalšie tri deti. Zverejnením týchto informácií zo súkromného a intímneho života došlo k zásahu do jeho práva na súkromie bez ohľadu na to, či sú

tieto informácie pravdivé alebo nie. Keďže k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv došlo prostredníctvom médií, zásah mal širokú publicitu a bol spojený so znížením jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere, zakladá to nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedol, že musel čeliť neprijemným otázkam od rodinných príslušníkov, kolegov, priateľov, známych a susedov, zažíva psychickú traumu, veľká skupina ľudí na verejnosti na neho ukazuje prstom, urážajú a ponižujú ho. Uviedol tiež, že je podnikateľ a pozná ho celý Východoslovenský kraj. V rámci širšej rodiny vzťahu ochladli, niektorí sa s ním definitívne rozišli, pričom najviac pociťuje a mrzí ho ujma v rámci rodiny. Ocitol sa v izolácii vo všetkých oblastiach života, či už verejného, pracovného alebo rodinného. Nenapraviteľný dopad zásahu pretrváva i naďalej, nakoľko predmetná relácia je permanentne k dispozícii verejnosti na webovej stránke žalovaného. Relácia bola podrobená verejnej diskusii, kde ho každý odsúdil, čo preukazujú komentáre k predmetnej relácii na internete. Napokon poukázal na konkrétne prípady sporov o ochranu osobnosti verejne činných osôb, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v oveľa väčšom rozsahu, pričom on nie je politik ani verejne známa osoba, preto je uplatnená náhrada primeraná.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že program *Modré z neba* je zábavný program zameraný na pomoc ľuďom v núdzi, ktorým tvorca programu určitým spôsobom splnil sen, materiálne im pomohol a zorganizoval finančnú zbierku. Účel relácie bol teda verejnoprospešný, pričom táto relácia nemala za cieľ riešiť spory medzi dvomi osobami, nebola zameraná na žalobcu, ktorý v nej nebol ani identifikovateľný. Zameraná bola na hlavnú postavu príbehu, a to P. K. a jej štyri deti. Poukázal ďalej na to, že rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 09.07.2013, č.k. 3T 90/2012-344 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a odsúdený na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov na skúšobnú dobu s probačným dohľadom 2 roky. Následne v odvolacom konaní mu Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 17.03.2014, sp. zn. 8To 137/2013 uložil za uvedený trestný čin podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok na skúšobnú dobu s probačným dohľadom 1 rok. V príspevku jasne odznelo, že manžel P. K. bol odsúdený a dostal podmienený trest 3 roky a že rozsudok nie je právoplatný, lebo žalobca podal odvolanie. Informácie zverejnené v príspevku tak boli pravdivé, skutkový stav bol divákovi komplexne opísaný. Tvorcovia príspevku mali pred jeho prípravou všetky relevantné podklady, ktoré potvrdzovali, že tvrdenia p. K. a jej detí sú pravdivé. Ďalej uviedol, že o žalobcovi neboli v príspevku zverejnené žiadne identifikačné znaky, priradiť daný príspevok práve k žalobcovi preto mohla iba úzka skupina ľudí z miesta, kde býval. Títo však o problémových vzťahoch medzi ním a p. K. už museli vedieť aj pred odvysielaním príspevku, a teda žiadne nové informácie pre nich príspevok neprinesol. Príspevok opísal nepriaznivú situáciu P. K. a jej detí z rodinného, sociálneho a ekonomického pohľadu, následne im bola poskytnutá materiálna pomoc. Na priblíženie situácie divákovi bolo nevyhnutné informovať aj o jej bývalom manželstve a o príčinách, ktoré tento stav spôsobili. Konkrétne identifikácia žalobcu však neodznala. Pokiaľ ide o odvysielanie záberu rodinného domu žalobcu, tento v ňom už dlhšie nebýval, preto nedošlo ani k zásahu do jeho súkromia. Napokon uviedol, že v predmetnej veci neexistujú dôvody na priznanie relatívnej satisfakcie. Ak žalobca čelí určitým výhradám a negatívnym postojom ľudí zo svojho okolia, zapríčinil si ich sám. Aj keby však tieto dôvody hypoteticky existovali, výšku uplatnenej finančnej satisfakcie považoval za prehnajú a neodôvodnenú.

Súd vykonal vo veci dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 13.11.2013 v rámci programovej služby žalovaného TV MARKÍZA v relácii „*Modré z neba*“ bol zverejnený príspevok „*Domáce psychické a fyzické týranie*“, v ktorom vystupovala ako hlavná postava bývalá manželka žalobcu P. K. a jej štyri deti. Príspevok pozostával z dokrútky v dome rodiny v obci Q., kde bol vyrozprávaný príbeh tejto rodiny, ukázaná ich nepriaznivá sociálna a finančná situácia a ozrejmenej príčina tohto stavu. Následne príbeh pokračoval v štúdiu žalovaného, kde moderátor žalovaného urobil s touto rodinou rozhovor, obdaroval ich vecnými darmi a poďakoval najstaršej dcére W. K., ktorá príbeh poslala žalovanému, aby ho zverejnil a pomohol tak jej rodine, a to či už priamo finančne, resp. zorganizovaním výletu a pobytu v rekreačnom zariadení, ako aj následnou výzvou na pomoc rodine zo strany divákov. V rámci ozrejmenej nepriaznivej životnej situácie rodiny odznali v príspevku aj tvrdenia o tom, že žalobca bývalú manželku psychicky a fyzicky týral, že ju viackrát zbil, že následkom bitky mala zlomenú lebku a teraz jej musia otvárať lebku, lebo je tam zlomená kosť a musí sa podrobiť operácii, ďalej, že žalobca sa vyjadril, že bývalú manželku zničí, zruinuje a že deti pôjdu do domova, a že žalobca na dome vypol plyn a elektrinu. Ďalej bolo zverejnené, že žalobca bol okresným súdom odsúdený za psychické a fyzické týranie, že dostal 3 roky a podmienku 2 roky, ale že rozsudok nie je právoplatný,

lebo sa odvolal. Tiež bolo zverejnené, že žalobca má priateľku, ku ktorej odišiel a s ktorou bude mať onedlho dieťa, že jeho priateľka je vydatá a má ďalšie tri deti. V príspevku bol ukázaný rodinný dom, v ktorom rodina býva, bolo zverejnené meno bývalej manželky žalobcu ako aj ich štyroch detí a tiež bola zverejnená obec, kde rodina býva. Meno samotného žalobcu zverejnené nebolo. Uvedené mal súd za preukázané zo záznamu predmetnej relácie na CD, ako aj z písomného prepisu relácie (č.l. 18-36 spisu).

Z diskusie verejnosti k predmetnej relácii na internete predloženej v písomnej forme (č.l. 48-71 spisu) súd zistil, že drvivá väčšina diskutujúcich sa na adresu žalobcu vyjadrila negatívne až hanlivo a odsúdila jeho konanie. Časť diskutujúcich pravdivosť príspevku spochybnila (napr. str. 3, 24, 26 diskusie).

Z rozsudku Okresného súdu Spišská nová Ves č.k. 3T/90/2012-344 zo dňa 09.07.2013 (ktorý tvorí súčasť pripojeného trestného spisu sp. zn. 3T/90/2012) súd zistil, že žalobca bol uznaný za vinného, že od presne nezisteného dňa roku 2010 do 26. decembra 2011 v obci Jamník v rodinnom dome č. XXX, svoju manželku P. K. v období do 16. novembra 2010 nepravidelne fyzicky napádal tak, že ju bil dlaňou alebo pästou najmä po tvári, kopal do nej, vulgárne jej nadával, vyhrážal sa jej zbitím a zabitím, pľuval jej do tváre, čím ju ponižoval, pričom z obavy z takéhoto konania bola nútená v nočných hodinách aj ujsť zo spoločného domu a v období od 16. novembra 2010 do 26. decembra 2011 nepravidelne jej vulgárne nadával, pľuval do tváre, čím ju ponižoval, vyhrážal sa jej zbitím a zabitím, pričom takýmito konaním počas celého obdobia vyvolával u poškodenej strach a stres, v presne nezistený deň roku 2010 jej úderom do tváre vyrazil zubnú náhradu jedného zuba, dňa 10. augusta 2010 ju počas bitia najmenej 3 krát uderil hlavou o stenu, dňa 11. novembra 2010 ju bil rukami po tvári a sotil dozadu tak, že spadla a uderila si hlavu o roh postele, čím jej spôsobil otras mozgu I. stupňa, bolesti hlavy po poruche vedomia, dňa 24. decembra 2011 po tom, čo jej vulgárne nadával, vyhrážal sa jej a napľul jej do tváre, otvorenou dlaňou ju uderil do tváre v oblasti pravého ucha tak intenzívne, že jej vyrazil zubnú náhradu jedného zuba, naposledy jej hrubo a vulgárne nadával, a tak ju ponižoval dňa 25. decembra 2011 a v dôsledku takýchto konaní došlo u nej aj k psychickým zmenám, a to k ambivalencii k manželovi, depresii, neurotickým znakom, stavom úzkosti a strachu, čo sú príznaky týranej osoby, teda týral blízku osobu, spôsobujúc jej fyzické a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu a stresu a iným správaním, ktoré ohrozovalo jej fyzické a psychické zdravie a obmedzovalo jej bezpečnosť, čím spáchal zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ktorý mu bol odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 2 roky. V odôvodnení predmetného rozsudku (str. 20) súd konštatoval, že v zmysle zásady in dubio pro reo súd vypustil zo skutku následok vo forme zranení, ktoré mal obžalovaný spôsobiť na poškodenej dňa 10.08.2010, nakoľko nezistil príčinnú súvislosť medzi konaním obžalovaného (bitím poškodenej) a následkom - zraneniami poškodenej. V uvedený deň mal obžalovaný spôsobiť poškodenej zranenie - otras mozgu I. stupňa, zlomeninu záhlavovej časti vpravo, podvrtnutie krčnej a driekovej chrbtice, ľahké ochrnutie vľavo s dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej 2 týždne.

Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/137/2013-381 zo dňa 17.03.2014 súd zistil, že na základe odvolania žalobcu proti vyššie uvedenému rozsudku krajský súd zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a žalobcovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorý mu bol odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 1 rok.

Z výpisu z listu vlastníctva č. 675 (č.l. 171 spisu) súd zistil, že žalobca je spolu s P. K. bezpodielovým spoluvlastníkom rodinného domu sp. č. XXX, postaveného na parc. č. XXX/X, k.ú. Q., okres B. N. M..

Výsluchom žalobcu súd zistil, že po odvysielaní relácie na neho všetci ukazovali prstom, celý okres o ňom rozprával. Uviedol, že zo strany exmanželky išlo iba o pomstu za to, že odišiel od rodiny, pričom ona nikdy nedostala ani jednu facku. Ľudia sa mu otočili chrbtom, málokto s ním prehodil reč, prestal sa s priateľmi stretávať. Konkrétne jeho dve sestry sa s ním prestali baviť, rovnako aj deti, jeden brat s ním prestal podnikať, druhý sa s ním vôbec nerozpráva. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či súrodenci žalobcu pred odvysielaním spornej relácie vedeli o obvineniach jeho exmanželky voči nemu z toho konania, ktoré bolo opísané v relácii, žalobca uviedol, že to vedeli, nakoľko boli vypočutí v rámci trestného stíhania, ktoré sa viedlo voči nemu z toho skutku. Potvrdil, že v čase odvysielania relácie bývala v rodinnom dome č. XXX v obci Q. jeho exmanželka s deťmi, on tam nebýval od rozvodu, resp. od septembra 2011. Tiež uviedol, že keď tam býval, tak platil aj účty za elektrinu a plyn, exmanželka sa žiadnym spôsobom nepodieľala na výdavkoch na domácnosť. Keď odišiel, prestal platiť, pričom

exmanželka narobila dlh viac ako 1 000,- eur, neskôr si to exmanželka prepísala na seba, ale aj tak neplatila, a preto ju vypli. K prepisu došlo asi v lete 2012. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či mal vedomosť, o tom, že došlo aj k dočasnému odpojeniu domu od elektriny, keď sa odhlásil ako odberateľ z elektrárni, resp. plynárni, žalobca uviedol, že o tom nevedel, potom čo sa odhlásil to už bola starosť exmanželky. Tiež uviedol, že exmanželku nikdy neudrel, ani sa jej nikdy nevyhrážal, nikdy sa nevyjadril v tom zmysle, že zabezpečí, aby bol dom odpojený od elektriny a plynu, a že deti pôjdu do domova, práve naopak, chcel dom prepísať na deti, aby každé malo rovnaký podiel. Uviedol, že od roku 2007 podniká v stavebníctve, svoje podnikanie hodnotil ako priemerné, raz je to lepšie a raz horšie, momentálne stále podniká v tej istej oblasti, stále sa mu darí rovnako. V súčasnosti žije so svojou priateľkou, s ktorou je už zosobášený, ich manželstvo je harmonické. Svoju matku navštevuje asi 1x za 2 mesiace, ako mu to podnikanie umožní, stretáva sa aj s rodinou terajšej manželky. Čo sa týka súrodencov, s jedným z bratov podnikal, ale keď im neplatili faktúry, tak došlo k určitým nezhodám a brat odišiel. Zamestnával aj manželov svojich sestier, ale keďže tiež došlo k nezhodám ohľadne kvality práce, tak s nimi ukončil spoluprácu. Na otázku súdu, či v súvislosti s odvysielanou reláciou mu jeho terajšia manželka niečo vyčítala, žalobca uviedol, že nie, ona sama mala predchádzajúceho muža, ktorý bol tyran, a preto chápala tú situáciu v akej bol. Na otázku súdu, či jeho terajšia manželka sa kvôli relácii s ním hádala, alebo či mu dôverovala, žalobca uviedol, že manželka mu dôverovala. Čo sa týka ostatných priateľov, uviedol, že po relácii ich už je menej, tí čo sa otočili chrbtom, s tými sa nestretáva a tí ostatní, ktorí mu uverili, s tými je v kontakte.

Výsluchom svedkyne P. Š. (vykonaného prostredníctvom dožiadaného súdu) súd zistil, že žalobca je jej brat, ich vzťah pred odvysielaním relácie bol dobrý, navštevovali sa a aj telefonovali minimálne raz do mesiaca, pomery v rodine brata boli tiež normálne, kým jeho bývalá manželka nezačala robiť finančné problémy. Vtedy začali medzi nimi konflikty, brat jej vyčítal, že prečo brala úvery. O týchto konfliktoch mala vedomosť aj ona. Po odvysielaní relácie sa jej vzťah k žalobcovi zmenil, ona tomu uverila, rovnako aj jej známi a susedia jej telefonovali, že čo to má za brata. Prestali sa s bratom navštevovať, ale od Vianoc 2013 sa znovu stretávajú aj dvakrát do mesiaca, teraz je už všetko v poriadku tak ako pred odvysielaním relácie. Čo sa týka trestného stíhania jej brata, uviedla, že o tom vedela a čudovala sa, že bývalá manželka na brata podala trestné oznámenie, lebo brat ju nikdy neudrel. Vedela aj o trestnom rozsudku, ale neverila mu. Rovnako neverila ani právoplatnému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok.

Výsluchom svedkyne P. K. (vykonaného prostredníctvom dožiadaného súdu) súd zistil, že žalobca je jej manžel, pred odvysielaním relácie bol ich vzťah perfektný, boli v kuse spolu, žiť spolu začali 20.02.2012. O konfliktoch v rodine žalobcu vedela z rozprávania. Po odvysielaní relácie sa ich vzťah zmenil, začali jej vyvolávať známi, že s kým to žije, dokonca jej deťom v škole sa vysmieávajú, že ich mama žije s teroristom. Aj jej sa asi pred mesiacom pýtali predavačky v obchode, či ešte žije s tým teroristom. Nemá už ani toľko kamarátov ako predtým. Uviedla, že reláciu videla a uverila jej. Čo sa týka trestného stíhania žalobcu, uviedla, že o tom vedela od začiatku, vedela aj o trestnom rozsudku okresného súdu, napriek tomu bola tá reportáž pre ňu šok, neverí, že žalobca svoju exmanželku bil.

Výsluchom svedkyne M. W. (vykonaného prostredníctvom dožiadaného súdu) súd zistil, že je rodinná známa žalobcu, pred odvysielaním bol jej vzťah k žalobcovi dobrý, navštevovali sa asi dva - tri krát do mesiaca. O konfliktoch v rodine žalobcu vedela z počutia. Po odvysielaní relácie sa ich vzťah zmenil, vyvolávali jej známi, že čo je to za človeka. Teraz sa so žalobcom už len stretnú, pozdravia sa, ale kontakt už neudržiavajú. Predmetnú reláciu videla, bolo tam dosť našpinené, uverila jej. Po odvysielaní relácie boli reakcie okolia negatívne. Uviedla, že aj média urobili svoje, nevie či tomu verí alebo neverí, média ju ovplyvnili. Čo sa týka trestného stíhania žalobcu, uviedla, že o tom počula, nevie či bol správne odsúdený, ona žiadne bitky nevidela. Bývalá manželka žalobcu chodila ku nej do kaderníctva, ale nič si na nej nevšimla. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či neverí právoplatnému rozsudku súdu, ale odvysielanej reportáži áno, uviedla, že verí tomu, že v televízii o žalobcovi rozprávali, že na neho našpinili, čo je to za človeka, aký je tyran. Čo bol odsúdený, tomu neverí, lebo okolo toho sa netočilo ako okolo Markízy. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, či verí, že žalobca je tyran, ale neverí tomu, že fyzicky týral svoju ženu, uviedla, že neverí, že ju predtým týral, ale verí tomu, čo bolo odvysielané v napadnutej relácii.

Výsluchom svedka V. W. súd zistil, že žalobcu pozná 7 rokov, pracuje pre neho a poznajú sa aj ako priatelia, pozná aj jeho rodinu, keďže býva v Q.. Uviedol, že o predmete výsluchu má vedomosť od

svojej manželky, ktorá už bola predtým vypočutá, a ktorá mu povedala ako to prebiehalo a o čom bolo pojednávanie. Na otázku súdu, ako by charakterizoval vzťah žalobcu k svojej rodine ešte pred odvysielaním spornej relácie, svedok uviedol, že sa k tomu nevie vyjadriť, nepočul, že by v rodine boli nejaké konflikty, nevedel ani o tom, že by bol žalobca trestne stíhaný a odsúdený trestným rozsudkom. Uviedol, že predmetnej relácii uveril, na základe nej sa výrazne zmenil jeho vzťah k žalobcovi. Na mesiac alebo dva s ním úplne prerušil kontakty, prestal s ním spolupracovať, keďže spolu obchodovali. Tiež ho veľa ľudí kontaktovalo a pýtali sa ho na žalobcu, že či to je pravda. Tieto reakcie a otázky trvali aj niekoľko mesiacov po odvysielaní relácie, v súčasnosti ich už nezaznamenáva. Uviedol tiež, že o trestnom stíhaní a odsúdení žalobcu sa on ako aj jeho žena dozvedeli z predmetnej relácie. Teraz by svoj vzťah k žalobcovi charakterizoval skôr už iba ako pracovný. Tiež uviedol, že ak o niekom vie, že bije svoju ženu, tak ho nemôže mať za kamaráta.

Čo sa týka listinných dôkazov - lekárske správy P. K., V. K., B. K. a J. K. (č.l. 162-170 spisu), tieto sú tiež súčasťou pripojeného trestného spisu sp. zn. 3T/90/2012. To platí aj o ostatných listinných dôkazoch, ktoré súd vykonal z trestného spisu (trestné oznámenie - č.l. 1-5, znalecký posudok č.l. 10-22, dodatok k znaleckému posudku - č.l. 305, jednotlivé zápisnice o výsluchoch - č.l. 70-79, 107-110, 115-117, 129-130, 242-247, 251-255, 297-299). K týmto listinným dôkazom súd uvádza, že trestný súd z týchto dôkazov pri rozhodovaní a ustálení skutkového stavu vychádzal, jeho závery sú skoncentrované v skutkovej vete trestného rozsudku, ktorým je súd viazaný (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Súd preto nepovažoval za potrebné na tomto mieste osobitne rozvádzať jednotlivé skutkové zistenia vyplývajúce z týchto dôkazov.

Ďalšie dôkazy súd nevykonal, nakoľko účastníci ďalšie dôkazy nenavrhlí a na vykonaní tých, ktoré pôvodne navrhovali, napokon netrvali (viď č.l. 235, 251, 265 spisu). Ide predovšetkým o návrh žalobcu na vypočutie svedkov P. E., W. K., B. K., P. W. a návrh žalovaného na vypočutie svedkýň P. K. a W. K.. Čo sa týka listinného dôkazu - výzva na upustenie od zásahu do práva na ochranu osobnosti zo dňa 07.11.2013 (č.l. 196 spisu), ktorý žalobca predložil na pojednávaní dňa 05.12.2014, na tento súd v súlade s § 118a ods. 2 O.s.p. neprihliadol, nakoľko bol predložený až po skončení prvého pojednávania (ktoré sa konalo dňa 30.09.2014), hoci žalobca bol o povinnosti označiť dôkazy do skončenia prvého pojednávania, ako aj o následkoch nesplnenia tejto povinnosti v zmysle § 118a O.s.p. poučený (viď č.l. 100 a 121 spisu). Bez ohľadu na to však súd uvádza, že skutočnosti, ktoré mali byť týmto listinným dôkazom preukázané (že žalobca sa ešte pred odvysielaním relácie domáhal od žalovaného, aby reláciu neodvysielal, a že ako zákonný zástupca maloletých detí nedal súhlas s ich medializáciou - viď č.l. 190) nebola pre rozhodnutie súdu významná (ako to bude podrobnejšie vysvetlené nižšie), preto aj keby bol tento dôkaz predložený včas, nemal by žiadny vplyv na rozhodnutie súdu.

Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.z.“) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 1 O.z. písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

Podľa § 13 ods. 1 O.z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 O.z. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 O.z. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa čl. 19 ods. 1, 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa článku 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podstatou sporu v prejednávanej veci bol konflikt medzi ústavou garantovanou slobodou prejavu a základným právom vyhľadávať a rozširovať informácie (čl. 26 Ústavy) a právom na ochranu osobnosti, ktoré je taktiež garantované ústavou (najmä čl. 19 Ústavy). Podstatou rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú aj tunajší súd musí zohľadniť vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49).

V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limity vyjadrené čl. 26 ods. 4 Ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 Ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. O.z., ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu.

V prípade stretu subjektívneho práva na ochranu osobnosti a slobody prejavu, ku ktorému v posudzovanej veci došlo, je predpokladom správneho rozhodnutia súdu preskúmanie proporcionality medzi namietaným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu a ústavnými garanciami slobody prejavu žalovaného. Na tento účel považoval súd za potrebné vykonať test proporcionality založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v posudzovanom prípade

„hovoril“ (uverejnil informáciu) (porov. napr. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 448/2012, IV. ÚS 492/2012).

Pri posudzovaní otázky subjektu (KTO), ktorý mal v danom prípade neprípustným spôsobom zasiahnuť do žalobcovho práva na ochranu osobnosti (práva na súkromie), súd vychádza zo stabilizovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý subjekty uplatňujúce slobodu prejavu rozčleňuje do viacerých skupín z hľadiska dôležitosti ich prejavov pre výmenu názorov v demokratickej spoločnosti. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (porov. napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, sťažnosť č. 1594/90, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Bladet Tromsø a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (spoločenskú) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie.

Vo vzťahu k uvedenému súd konštatuje, že v posudzovanej veci je žalovaný vysielateľom programovej služby TV MARKÍZA, v rámci ktorej bol sporný príspevok ako súčasť relácie „Modré z neba“ odvysielaný. Žalovaný je v danom prípade teda „nositeľom“ slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, čo musel súd pri rozhodovaní predmetnej veci primeraným spôsobom zohľadniť.

V súvislosti s posudzovaním otázky O KOM bol inkriminovaný príspevok, súd poukazuje na skutočnosť, že dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je aj kategorizácia osôb, ktorých sa zverejnené informácie týkajú a do ktorých osobnostnej sféry negatívne zasahujú, resp. môžu zasahovať. Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u verejne činných osôb (resp. osôb tzv. verejného záujmu) a najužšie u „bežných“ občanov.

V posudzovanom prípade inkriminovaný príspevok opisoval nepriaznivú situáciu P. K. a jej štyroch detí z rodinného, sociálneho a ekonomického pohľadu. Na priblíženie situácie boli zverejnené informácie aj o jej bývalom manželovi a o príčinách, ktoré nepriaznivý stav rodiny spôsobili. Hoci v príspevku nebolo uvedené meno (ani priezvisko) žalobcu, bolo v ňom uvedené meno jeho bývalej manželky ako aj všetkých ich štyroch detí, tiež bola zverejnená obec a rodinný dom, kde rodina býva. Na základe uvedeného zastáva súd názor, že hoci nepriamo, žalobca bol v príspevku identifikovateľný, a to svojím rodinným vzťahom k bývalej manželke a ich štyrom deťom. Uvedená rodina (vrátane žalobcu) pritom nebola predmetom zvýšeného mediálneho záujmu, nebola verejne známa, jednalo sa bežnú rodinu. Z uvedeného potom vo vzťahu k žalobcovi ako súkromnej osobe vyplýva, že hranice prijateľnej kritiky takejto súkromnej osoby sú oveľa užšie ako pri verejne činnej osobe.

V súvislosti s otázkou ČO bolo predmetom inkriminovaného príspevku, súd poukazuje na skutočnosť, že príspevok bol prioritne zameraný na ozrejenie nepriaznivej životnej situácie rodiny žalobcu a jej príčin, za účelom vyvolania súcitu divákov a ich motivácie pomôcť rodine (ako aj ľuďom v podobnej životnej situácii). Pomoc bola rodine poskytnutá aj zo strany samotného žalovaného, ktorý rodine určitým spôsobom splnil sen, a tým zároveň motivoval aj ostatných ľudí v ťaživej životnej situácii, aby svoj príbeh zverejnili. Cieľ príspevku bol teda dobročinný. Hlavnou témou príspevku (ako to napovedá aj jeho názov) bola problematika fyzického a psychického týrania manželky bývalým manželom a celkový dopad tejto situácie na rodinu. Táto problematika patrí nepochybne k problematike verejného záujmu. Príspevok tak prispel k verejnej diskusii o tomto závažnom a aktuálnom probléme spoločnosti. V prípade otázok verejného záujmu je poskytovaná zvýšená ochrana vyhľadávaniu a rozširovaniu súvisiacich informácií a myšlienok. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že poslaním a nezastupiteľnou úlohou médií je nepochybne šírenie informácií a myšlienok o otázkach verejného záujmu, s tým, že je zároveň nepochybne právom verejnosti takéto informácie prijímať. Tieto otázky môžu a majú byť verejne posudzované (porov. obdobne I. ÚS 352/2011, IV. ÚS 302/2010, tiež nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 453/03). Súď pritom poukazuje na to, že príspevok nebol prioritne zameraný na žalobcu, neriešil spor dvoch ľudí, čo nebolo ani jeho ambíciou vzhľadom na charakter relácie („Modré z neba“), v rámci ktorej bol príspevok odvysielaný (ktorý nie je spravodajským ani publicistickým programom, ale radí sa do kategórie zábavných programov).

Pokiaľ ide o posúdenie otázky KDE bol inkriminovaný príspevok uverejnený, vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. V posudzovanom prípade bol inkriminovaný príspevok odvysielaný v rámci relácie „Modré z neba“, na programovej službe TV MARKÍZA, ktorej je žalovaný vysielateľom. TV MARKÍZA patrí dlhodobo k najsledovanejším televíznym kanálom na Slovensku, pričom relácia „Modré z neba“ patrila k úspešným televíznym formátom žalovaného s vysokou sledovanosťou a značnou obľubou u divákov (čo nebolo ani medzi účastníkmi sporné).

V súvislosti s posudzovaním kritéria KEDY bol inkriminovaný príspevok odvysielaný, súd konštatuje, že príspevok bol odvysielaný na podnet dcéry žalobcu W. K., ktorá sa s príbehom obrátila na žalovaného a požiadala ho o jeho odvysielanie. Príbeh bol navyše odvysielaný v relatívne krátkom čase po tom, ako bol žalobca trestným rozsudkom prvostupňového súdu odsúdený za zločin týrania blízkej a zverenej osoby, ktorého sa dopustil voči svojej bývalej manželke. Ako už súd uviedol vyššie problematika násillia v rodine predstavuje závažný problém, ktorý je predmetom verejného záujmu. Nemožno teda konštatovať, že by išlo o príspevok neaktuálny a samoučelný.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky AKO boli informácie v inkriminovanom príspevku odvysielané, súd poukazuje na skutočnosť, že pri posudzovaní limitov slobody prejavu treba rozlišovať medzi faktami (skutkovými tvrdeniami) a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy naopak neprípúšťa, hoci aj tie musia vychádzať z dostatočného faktického základu. Ochrana výrokov majúcih charakter hodnotiacich úsudkov je tak z hľadiska slobody prejavu vo všeobecnosti intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé (porov. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010, IV. ÚS 492/2012).

Čo sa týka žalobcom namietaných výrokov odvysielaných v spornom príspevku, tieto boli formulované v podobe faktov (skutkových tvrdení), ktoré boli zjavne spôsobilé už samy osebe vyvolať difamačné účinky na žalobcu.

Pokiaľ ide o výrok, že žalobca bývalú manželku psychicky a fyzicky týral a že ju viackrát zbil, súd poukazuje na výrokovú časť trestného rozsudku Okresného súdu Spišská nová Ves č.k. 3T/90/2012-344 zo dňa 09.07.2013, kde sa konštatuje, že žalobca sa uvedeného konania dopustil a bol mu za to uložený trest. Súd je pritom v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. týmto trestným rozsudkom viazaný. Nebola preto dôvodná obrana žalobcu, že svoju bývalú manželku nikdy fyzicky a psychicky netýral a že ju nikdy nezbil. Čo sa týka poukazu žalobcu na to, že v čase odvysielania príspevku nebolo právoplatným rozsudkom súdu preukázané, že spáchal trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby a trestný čin ublíženia na zdraví, súd uvádza, že je síce pravda, že trestný rozsudok Okresného súdu Spišská nová Ves č.k. 3T/90/2012-344 zo dňa 09.07.2013 v tom čase nebol ešte právoplatný (pretože žalobca podal proti nemu odvolanie), v konečnom dôsledku bol však tento rozsudok vo výroku o vine žalobu (čo sa týka skutku a jeho právnej kvalifikácie) odvolacím súdom potvrdený (zmenený bol iba trest). Nič sa teda nezmenilo na tom, že žalobca sa predmetného konania skutočne dopustil. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Co 15/97 zo dňa 24.06.1998, z ktorého vyplýva právna veta, že zásah spočívajúci v tvrdení, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd uvádza, že toto rozhodnutie vychádzalo z odlišnej skutkovej situácie, keď v konečnom dôsledku bolo trestné stíhanie proti konkrétnej osobe zastavené. Nedošlo teda k právoplatnému konštatovaniu viny danej osoby (na rozdiel od posudzovanej veci), preto závery vyslovené v tomto rozhodnutí nemožno automaticky vzťahovať na prejednávaný prípad. Navyše súd poukazuje na to, že v spornom príspevku bola uverejnená informácia o tom, že rozsudok okresného súdu, ktorým bol žalobca odsúdený za uvedený trestný čin, nie je právoplatný, lebo žalobca podal proti nemu odvolanie. Skutkový stav ohľadne štádia trestného konania (odsúdenia) žalobcu bol teda opísaný pravdivo a komplexne.

To sa však už nedá povedať o výroku, že žalobca spôsobil svojej bývalej manželke zranenie v podobe zlomeniny lebky (že následkom bitky mala zlomenú lebku a teraz jej musia otvárať lebku, lebo je tam zlomená kosť a musí sa podrobiť operácii). V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje na vyššie uvedený trestný rozsudok, kde uvedený následok v skutkovej vete uvedený nie je. Práve naopak, trestný súd po rozsiahlom dokazovaní vykonanom v rámci trestného konania tento následok (zlomenina lebky),

ktorý mal žalobca spôsobiť svojej bývalej manželke dňa 10.08.2010 ako následok bitky, vypustil zo skutkovej vety rozsudku, nakoľko nezistil príčinnú súvislosť medzi konaním žalobcu (bitím poškodenej) a následkom - zraneniami poškodenej (ako sa to výslovne konštatuje na str. 20 predmetného rozsudku). Napriek tomu, že žalovaný predmetným rozsudkom pri príprave relácie disponoval (sám žalovaný v konaní tvrdil, že tvorcovia príspevku mali pred jeho prípravou všetky relevantné podklady, ktoré potvrdzovali, že tvrdenia P. K. sú pravdivé), túto informáciu odvysielal (hoci v trestnom rozsudku sa výslovne konštatovalo, že uvedený následok nebol preukázaný). Či zo strany žalovaného išlo o úmysel alebo nedbanlivosť pritom nebolo podstatné. Zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv je totiž založená na objektívnom princípe, kedy sa zavinenie nevyžaduje. Prítom sa nejednalo o prípad bežnej nepresnosti, resp. zjednodušenia, čo sa v prípade médií v zásade akceptuje ako prípustné. Uvedené závažné následky na zdraví poškodenej totiž výrazne zvyšovali aj závažnosť konania žalobcu (ktoré by mohlo byť samostatným trestným činom ublíženia na zdraví), a tým aj negatívne nazeranie verejnosti na toto konanie (a teda aj na žalobcu ako takého).

Ďalej bolo v príspevku odvysielané, že žalobca sa vyjadril, že bývalú manželku zničí, zruinuje a že deti pôjdu do domova. Ani toto sa žalovanému (ktorého v konaní ťažilo dôkazné bremeno) nepodarilo preukázať. Rovnako sa mu nepodarilo preukázať, že žalobca na dome vypol plyn a elektrinu. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že žalobca nebýval s bývalou manželkou v rodinnom dome v obci Q. od rozvodu, resp. od septembra 2011. Ako vypovedal samotný žalobca, keď s rodinou býval, tak platil aj účty za elektrinu a plyn, pričom jeho exmanželka sa žiadnym spôsobom nepodieľala na výdavkoch na domácnosť. Keď sa z domu odsťahoval, tak prestal platiť, exmanželka si to prepísala na seba, ale keďže neplatila, tak ju vypli. K tomu súd uvádza, že je len logické, že ak žalobca v dome nebýval (a trvalo sa odsťahoval do inej domácnosti), tak nemal ani dôvod platiť účty za plyn a elektrinu, ktorú nespotreboval. Ak potom tieto účty neplatila ani jeho bývalá manželka a z toho dôvodu došlo k odpojeniu domu od elektriny a plynu, nemožno tvrdiť, že by žalobca „na dome vypol plyn a elektrinu“ (keď navyše odpojiť dom od prívodu plynu a elektriny môžu iba plynárne, resp. elektrárne). Navyiac bývalej manželke žalobcu nič nebránilo v tom, aby potom, čo došlo k odpojeniu domu od prívodu plynu a elektriny, účty zaplatila a došlo tak k znovupripojeniu domu k týmto médiám. Prítom ani v prípade uvedených výrokov nemožno hovoriť o tom, že by išlo o bezvýznamné a nepodstatné tvrdenia (zjednodušenia, resp. nepresnosti), nakoľko zavrnutiahodné konanie žalobcu rozširovali aj na ďalších členov rodiny (z ktorých väčšinu tvorili maloleté deti), čo nepochybne zvyšovalo odsúdeniahodný charakter konania žalobcu, a tým aj negatívne vnímanie (a reakcie) verejnosti.

Napokon bolo v príspevku zverejnené, že žalobca má priateľku, ku ktorej odišiel a s ktorou bude mať onedlho dieťa, že jeho priateľka je vydatá a že má ďalšie tri deti. K tomu súd uvádza, že sa jedná o informácie z výsostne vnútornej intímnej (súkromnej) sféry žalobcu, kedy pravdivosť, resp. nepravdivosť zverejnenej informácie nie je podstatná. Preto bez ohľadu na to, či uvedená informácia bola pravdivá alebo nie, došlo jej zverejnením k zásahu do súkromného života žalobcu. Navyše zverejnenie tejto informácie nebolo nevyhnutné na dosiahnutie príspevkom sledovaného cieľa (pomoc rodine), keďže tento cieľ sa dal dosiahnuť aj bez tejto informácie. Jej zverejnenie tak súd hodnotí ako samoučelné, v snahe čo najviac difamovať žalobcu a zvýšiť tak negatívny obraz žalobcu v očiach verejnosti (jeho vnímanie verejnosťou), a to aj vzhľadom na kontext, v akom bola táto informácia prednesená.

Pokiaľ žalobca namietal, že v príspevku bolo zverejnené meno jeho bývalej manželky, ako aj ich štyroch detí a ich podobizne (podoby), a tiež bol ukázaný rodinný dom (resp. jeho vnútro), v ktorom rodina býva, na čo nedal súhlas, súd uvádza, že zverejnením mena bývalej manželky žalobcu ako aj detí, resp. ich podoby, nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu, keďže sa nejednalo o jeho meno, resp. podobu, pričom súhlas (konkludentný) s ich zverejnením dali samotné dotknuté osoby. Pokiaľ ide o deti (z ktorých tri boli maloleté), súd zastáva názor, že vzhľadom na rozumovú a vôľovú vyspelosť zodpovedajúcu ich veku boli spôsobilé prejavíť svoju vôľu a vyjadriť súhlas s ich medializáciou. Navyše takýto súhlas prejavila bývalá manželka žalobcu ako ich zákonná zástupkyňa, ktorá s nimi žila v jednej domácnosti. Čo sa týka zverejnenia vnútra rodinného domu, súd poukazuje na to, že žalobca v dome dlhodobo nebýval, nemal tam svoje veci, nešlo teda o vnútornú intímnu sféru žalobcu, v ktorej by žil svoj súkromný život, a preto zverejnením vnútra rodinného domu nemohlo dôjsť k zásahu do jeho súkromia. Navyše rodinný dom bol v bezpodielovom spoluvlastníctve aj bývalej manželky žalobcu, ktorá s jeho zverejnením dala súhlas.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pri súčasnom zohľadnení všetkých relevantných okolností na oboch procesných stranách a ich dôslednom vyhodnotení, dospel súd k záveru, že odvysielaním príspevku „Domáce psychické a fyzické týranie“ v relácii žalovaného „Modré z neba“ dňa 13.11.2013 došlo neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. V inkriminovanom príspevku boli o žalobcovi zverejnené aj také skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť sa žalovanému v konaní nepodarilo preukázať, navyše boli o ňom zverejnené aj informácie z intímnej, súkromnej sféry, kedy pravdivosť zverejnenej informácie nie je rozhodujúca. Zverejnené informácie (tvrdenia) boli difamujúceho charakteru a objektívne boli spôsobilé vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu, čím bola daná zodpovednosť žalovaného za zásah do osobnostných práv žalobcu.

Ak dôjde k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, má fyzická osoba dotknutá zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, aby sa odstránili následky neoprávnených zásahov, a/alebo aby sa poskytlo primerané zadošťučinenie. Podaním návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje fyzická osoba priznanie materiálnej satisfakcie. Pred podaním takéhoto návrhu nie je nevyhnutné uplatniť právo na poskytnutie morálnej satisfakcie.

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (ktorej sa žalobca v prejednávanej veci domáhal) môže súd podľa § 13 ods. 2 O.z. priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdała postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadošťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová „najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti“, ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená.

Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 O.z. je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti a/ neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b/ opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu, c/ opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Aj v prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 137/2008 z 18. februára 2010).

Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú materiálnu satisfakciu, vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu, podmienkou jej priznania je existencia závažnej ujmy. Závažnosť ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo prostredníctvom televízneho vysielania, kedy sa všeobecne vychádza z toho, že zásah mal širokú publicitu. Širokú publicitu (dopad) zásahu okrem toho preukazuje aj rozsiahla diskusia verejnosti na internete k predmetnej relácii. Pritom vzhľadom na charakter sporných výrokov považuje súd za nepochybné, že vzniknutú ujmu by ako závažnú vnímala v danom prípade (v tej istej situácii) aj každá iná fyzická osoba. Zverejnená informácia o tom, že žalobca spôsobil bývalej manželke zranenie v podobe zlomeniny lebky (že následkom bitky mala zlomenú lebku a teraz jej musia otvárať lebku, lebo je tam zlomená kosť a musí sa podrobiť operácii), ktorej pravdivosť sa nepodarila v konaní preukázať, totiž výrazne zvyšovala závažnosť (a tým aj odsúdeniahodný charakter)

konania žalobcu (ktoré by mohlo byť samostatným trestným činom ublíženia na zdraví), a tým aj negatívne vnímanie žalobcu v očiach verejnosti. To isté možno povedať o výrokoch, ktoré mal žalobca vysloviť (čo sa rovnako nepodarilo preukázať) na adresu svojej bývalej manželky a maloletých detí (že manželku zničí, zruinuje a že deti pôjdu do domova). Týmto sa závažnosť konania žalobcu navyše presunula aj na maloleté deti, čo možno povedať aj o ďalšom nepreukázanom výroku, že žalobca rodine na dome vypol plyn a elektrinu. Všetky tieto (nepreukázané) výroky zvyšovali negatívne vnímanie a obraz žalobcu v spoločnosti (a to napriek tomu, že žalobca bol odsúdený za týranie bývalej manželky, nebol však trestne stíhaný ani odsúdený za týranie detí). Celkový negatívny obraz žalobcu dotvorila informácia z výlučne intímnej, súkromnej sféry žalobcu, že žalobca má priateľku, ku ktorej odišiel a s ktorou bude mať onedlho dieťa, že jeho priateľka je vydatá a že má ďalšie tri deti. Všetky uvedené výroky vo svojom súhrne a kontexte vyvolali podľa názoru súdu v osobnostnej sfére žalobcu ujmu objektívne závažnú, kedy morálne zadosťučinenie nebolo postačujúce, aby ju zmiernilo a vyvážilo. Ako už súd uviedol vyššie, dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v § 13 ods. 2 O.z. uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinou podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová „najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti“, ide iba o príklad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená. Súd pritom zastáva názor, že v posudzovanom prípade došlo (aj) k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti v značnej miere, čo preukázala rozsiahla diskusia verejnosti na internete k predmetnej relácii, v ktorej žalobcu drvivá väčšina diskutujúcich odsúdila a označila hanlivými výrazmi. Bola tak preukázaná aj následná reakcia zásahu na osobnostných právach žalobcu. Súd pritom zdôrazňuje, že v prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie (k čomu v posudzovanom prípade došlo zverejnením informácie, že žalobca má priateľku, ku ktorej odišiel a s ktorou bude mať onedlho dieťa, že jeho priateľka je vydatá a že má ďalšie tri deti) nie je negatívny - difamačný následok v podobe zníženej dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach. V prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie žalobcovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 137/2008 z 18. februára 2010).

Na základe uvedeného mal súd za to, že v posudzovanom prípade boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Pokiaľ ide o určenie výšky materiálneho zadosťučinenia, v ustanovení § 13 ods. 3 O.z. sú taxatívne stanovené dve kritéria, z ktorých musí súd vychádzať. Jednak je to závažnosť vzniknutej ujmy a jednak sú to okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Určenie výšky finančného zadosťučinenia je pritom predmetom voľnej úvahy súdu. Základom úvahy je zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť svoju úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. V tejto súvislosti súd pripomína, že účelom finančného zadosťučinenia nie je nahrádzať škodu zasiahnutej osobe (keďže ujmu v nemajetkovej sfére nie je možné vyčíslieť, a tým ani nahradiť), ale účelom je poskytnúť zasiahnutej osobe určitú satisfakciu, a tak aspoň zmierniť a vyvážiť jej ujmu v osobnostnej sfére.

Čo sa týka prvého kritéria (ako už súd uviedol vyššie), k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo prostredníctvom televízneho vysielania. Relácia „Modré z neba“, v rámci ktorej bol inkriminovaný príspevok odvysielaný, sa vyznačovala vysokou sledovanosťou a obľubou u divákov, zásah mal teda širokú publicitu a ohlas, ako to preukazuje aj rozsiahla diskusia verejnosti na internete k predmetnej relácii. Vzhľadom na charakter zásahu (sporných výrokov) možno tiež konštatovať, že zásah bol intenzívny. Pokiaľ však ide o dĺžku trvania ujmy, v konaní sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by zásah mal dlhotrvajúce a nezvratné následky. Žalobca navrhol na preukázanie následkov zásahu vykonať dokazovanie výsluchom viacerých svedkov, ktorých súd aj vypočul, avšak vzhľadom na viaceré rozpory v ich výpovediach a charakter ich vzťahu k žalobcovi, ich výpovede súd vyhodnotil ako nepresvedčivé a nedôveryhodné. V prípade svedkyne P. Š.Y. išlo o sestru žalobcu, ktorá vypovedala, že po odvysielaní relácie sa jej vzťah k žalobcovi zmenil, ona relácii uverila. Čo sa týka trestného stíhania žalobcu, uviedla, že o tomto vedela, pričom sa čudovala, že bývalá manželka na žalobcu podala trestné oznámenie, lebo on ju nikdy neudrel. Vedela aj o trestnom rozsudku, ale neverila mu. Rovnako neverila ani právoplatnému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok. K tomu súd

uvádza, že ak svedkyňa neverila ani právoplatnému trestnému rozsudku, ktorým bol žalobca odsúdený, pričom bola presvedčená o tom, že žalobca bývalú manželku nikdy neudrel, tak to svedčí o silnom vzťahu a vysokom stupni dôvery k žalobcovi, čo vylučuje, aby uverila odvysielanej relácii a aby mala táto relácia na ňu taký silný vplyv, že sa na základe nej prestala s bratom stretávať. Navyše uviedla, že od Vianoc 2013 sa znovu stretávajú, teraz je už všetko v poriadku tak, ako pred odvysielaním relácie. Keďže relácia bola odvysielaná 13.11.2013, išlo by o obdobie jeden a pol mesiaca, čo rovnako vylučuje zásadný a dlhotrvajúci vplyv relácie na jej vzťah k žalobcovi. Čo sa týka svedkyne P. K., súčasnej manželky žalobcu, táto vypovedala, že po odvysielaní relácie sa ich vzťah so žalobcom zmenil, relácii uverila. Čo sa týka trestného stíhania žalobcu, uviedla, že o tomto vedela od začiatku, vedela aj o trestnom rozsudku, napriek tomu bola relácia pre ňu šok, neverí, že žalobca svoju exmanželku bil. Opätovne súd poukazuje na rozpor v tom, že svedkyňa neverila trestnému rozsudku, bola presvedčená o tom, že žalobca bývalú manželku nikdy nezbil, na druhej strane ale uverila odvysielanej relácii. Jej výpoveď bola navyše v rozpore s výpoveďou samotného žalobcu, ktorý na otázku súdu, či v súvislosti s odvysielanou reláciou mu jeho terajšia manželka niečo vyčítala, či sa s ním kvôli relácii hádala, uviedol, že nie, manželka mu dôverovala a chápalo ho. Svoje súčasné manželstvo žalobca označil ako harmonické. Uvedené teda vylučuje, že by odvysielaná relácia mala akýkoľvek zásadnejší, resp. trvalejší vplyv na ich vzťah. Pokiaľ ide o svedkyňu M. W., rodinnú známu žalobcu, táto vypovedala, že jej vzťah k žalobcovi sa po odvysielaní relácie zmenil, teraz sa už len pozdravia, kontakt neudržiavajú. Uviedla, že predmetnú reláciu videla, bolo tam dosť našpinené, uverila jej, médiá urobili svoje, nevie či tomu verí alebo neverí, médiá ju ovplyvnili. Čo sa týka trestného stíhania žalobcu, uviedla, že o tom počula, nevie či bol žalobca správne odsúdený, ona žiadne bitky nevidela, ani na bývalej manželke žalobcu si nič nevšimla. Čo bol odsúdený, tomu neverí, lebo okolo toho sa netočilo ako okolo Markízy. Na otázku právneho zástupcu žalovaného uviedla, že neverí tomu, že žalobca fyzicky týral svoju ženu, ale verí tomu, čo bolo odvysielané v napadnutej relácii. K tomu súd uvádza, že výpoveď tejto svedkyne bola plná rozporov, sama najskôr ani nevedela uviesť, či odvysielanej relácii uverila alebo nie, následne uviedla, že médiá ju ovplyvnili, verí tomu čo bolo odvysielané, ale neverí trestnému rozsudku, že žalobca fyzicky týral svoju ženu, nakoľko ona žiadne bitky nevidela. Jej výpoveď preto súd vôbec nemohol brať za smerodajnú. Napokon, čo sa týka svedka V. W., rodinného známeho žalobcu a manžela svedkyne M. W., tento vypovedal, že predmetnej relácii uveril, na základe nej sa výrazne zmenil jeho vzťah k žalobcovi. Na mesiac alebo dva s ním úplne prerušil kontakty, prestal s ním spolupracovať, keďže spolu obchodovali. Uviedol tiež, že o trestnom stíhaní a odsúdení žalobcu sa on ako aj jeho žena dozvedeli z predmetnej relácie. Teraz by svoj vzťah k žalobcovi charakterizoval skôr už iba ako pracovný. Tiež uviedol, že ak o niekom vie, že bije svoju ženu, tak ho nemôže mať za kamaráta. K tomu súd uvádza, že svedok ešte pred svojím výsluchom mal vedomosť o predmete výsluchu od svojej manželky, ktorá už bola predtým vypočutá, a ktorá mu povedala „ako to prebiehalo a o čom bolo pojednávanie“. Svedok sa teda mohol na svoj výsluch vopred pripraviť, navyše súd poukazuje na to, že ak je svedok taký zásadový, ako to uviedol, teda že nemôže mať za kamaráta niekoho o kom vie, že bije svoju ženu, tak súdu sa javí ako rozporuplné to, že so žalobcom stále spolupracuje a je s ním spoločníkom v jednej spoločnosti (B. Z. G. J. B..T.Y., XXX Q. XXX XX, J.: XX XXX XXX, ako to vyplýva z výpisu z obchodného registra dostupného na www.orsr.sk). V tejto súvislosti súd poukazuje tiež na to, že samotný žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že od roku 2007 podniká v stavebníctve, svoje podnikanie hodnotil ako priemerné, raz je to lepšie a raz horšie, momentálne stále podniká v tej istej oblasti, stále sa mu darí rovnako. Uvedené teda popiera vplyv odvysielanej relácie na podnikanie žalobcu (ako to uvádzal v žalobe). Ako dôsledky odvysielanej relácie žalobca tiež uviedol, že dve sestry sa s ním prestali baviť, jeden brat s ním prestal podnikáť a druhý sa s ním vôbec nerozpráva. V ďalšej časti výpovede však uviedol, že s jedným z bratov podnikal, ale keď im neplatili faktúry, tak došlo k určitým nezhodám a brat odišiel. Tiež uviedol, že zamestnával aj manželov svojich sestier, ale keďže tiež došlo k nezhodám ohľadne kvality práce, tak s nimi ukončil spoluprácu. Uvedené teda nasvedčuje skôr tomu, že zhoršenie vzťahov so súrodencami bolo dôsledkom nezhôd pri podnikaní, resp. zamestnávaní rodinných príslušníkov (manželov svojich sestier). Žalobca navyše potvrdil, že súrodenci o jeho trestnom stíhaní vedeli, nakoľko boli vypočutí v rámci trestného konania. Nemožno teda vylúčiť ani vplyv samotného trestného stíhania žalobcu na ich vzťah k nemu.

Čo sa týka druhého kritéria vplývajúceho na určenie výšky materiálneho zadostučinenia (okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti), súd prihliadol na to, že relácia „Modré z neba“, v rámci ktorej bol príspevok odvysielaný, má charakter zábavného programu, pričom sporný príspevok nebol prioritne zameraný na žalobcu (neriešil spor dvoch ľudí). Jeho cieľom bolo pomôcť (splniť sen) konkrétnej rodine, čo predpokladalo ozrejmienie životnej situácie tejto rodiny, ako aj uvedenie jej príčin. Súd teda prihliadol aj na tento dobročinný rozmer príspevku. Ďalej súd prihliadol na to, že časť príspevku,

ktorá informovala o psychickom a fyzickom týraní bývalej manželky zo strany žalobcu a o jeho odsúdení za tento trestný čin, bola pravdivá. To do určitej miery zmierňovalo závažnosť zásahu (a tým aj ujmy) v podobe ostatných výrokov, ktorých pravdivosť sa v konaní nepodarilo preukázať.

Po zohľadnení všetkých uvedených okolností ako aj závažnosti zásahu dospel súd k záveru, že za primeranú a spravodlivú satisfakciu zmierňujúcu a vyvažujúcu zásah do osobnostných práv žalobcu možno v danom prípade považovať sumu 2 000,- eur. V prevyšujúcej časti uplatnenej materiálnej satisfakcie potom súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Pokiaľ ide o poukaz žalobcu na iné konkrétne prípady sporov o ochranu osobnosti, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo vyššej ako ním požadovanej výške, súd uvádza, že každé súdne rozhodnutie je potrebné posudzovať individuálne s prihliadnutím na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu. To znamená, že bez súčasného poznania všetkých okolností individualizujúcich určitú vec a odlišujúcich ju od ostatných, nie je možné mechanicky porovnávať výšku súdmi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navyše v daných prípadoch išlo o verejne činné osoby (resp. kvázi verejne činné), kedy sú síce hranice akceptovateľnosti kritiky širšie ako u súkromných osôb, ak však dôjde k zásahu do ich osobnostných práv, dôsledky majúce vplyv na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú oveľa rozsiahlejšie ako u súkromných osôb.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní síce iba čiastočný úspech, priznal súd plnú náhradu trov konania, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Súdom priznaná náhrada trov konania pozostáva z náhrady súdneho poplatku za žalobu vo výške 1 566,- eur a z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 3 249,74 eura, a to za:

a) 7 úkonov právnej služby po 91,29 eura (1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 23.11.2013, 2. písomné podanie na súd - žaloba zo dňa 04.12.2013, 3. účasť na pojednávaní dňa 30.09.2014, 4. účasť na pojednávaní dňa 05.12.2014, 5. účasť na výsluchoch svedkov na dožiadanom súde - Okresnom súde Spišská Nová Ves dňa 27.02.2015, 6. účasť na pojednávaní dňa 31.03.2015, 7. účasť na pojednávaní dňa 02.06.2015) + 20 % DPH + 2x režijný paušál po 7,81 eura (rok 2013), 2x režijný paušál po 8,04 eura (rok 2014), 3x režijný paušál po 8,39 eura (rok 2015),

b) náhradu cestovného za cestu osobným motorovým vozidlom z miesta sídla právneho zástupcu žalobcu (Michalovce) do miesta sídla súdu (Bratislava IV) a späť (924 km) - pojednávanie dňa 30.09.2014, dňa 05.12.2014, dňa 31.03.2015 a dňa 02.06.2015 pri priemernej spotrebe 10,2 l/100 km a cene PHM 1,229 eura/l + základná náhrada za použitie motorového vozidla 0,183 eura/1km, spolu 1 139,64 eura,

c) náhradu za stratu času po 321,60 eura za vyššie uvedené cesty osobným motorovým vozidlom (24 polhodín po 13,40 eura) vykonané dňa 30.09.2014, dňa 05.12.2014, dňa 31.03.2015 a dňa 02.06.2015, spolu 1 286,40 eura.

(náhrada trov právneho zastúpenia vyčíslená v zmysle v zmysle § 9, § 10 ods. 1, 8, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 13a ods. 5, § 15 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., § 7 ods. 1, 2, 4, 5, 6 písm. b) zákona 283/2002 Z.z. a v zmysle § 1 písm. b) opatrenia č. 632/2008 Z.z.).

Súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalobcu s poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p..

Čo sa týka úkonu právnej služby - účasť na výsluchoch svedkov na dožiadanom súde dňa 27.02.2015, za tento úkon súd priznal odmenu s poukazom na § 13a ods. 5 v spojení s § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako za účasť na pojednávaní, teda ako za úkon, ktorý mu je svojou povahou a účelom najbližší. Čo sa týka ceny PHM, ktorú súd použil pri výpočte cestovného, súd vychádzal zo žalobcom uplatnenej ceny 1,229 eura/l za všetky vykonané cesty, keďže priemer cien PHM za jednotlivé obdobia (zistený z verejne dostupných zdrojov na internete) bol ešte vyšší.

Súd nepriznal odmenu za jednotlivé úkony právnej služby z výšky žalobcom žiadanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (z ktorej vychádzal pri vyčíslení odmeny právny zástupca žalobcu), ale z tarifnej hodnoty 2 000,- eur v súlade s § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Súd ďalej nepriznal režijný paušál za úkony právnej služby vykonané v roku 2013 v uplatnenej výške 8,04 eura a v roku 2014 v uplatnenej výške 8,39 eura, keďže v roku 2013 predstavoval režijný paušál sumu 7,81 eura a v roku 2014 sumu 8,04 eura.

Súd tiež nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 06.03.2015, nakoľko súd e-mailom zo dňa 05.03.2015 (č.l. 233b spisu) informoval obidvoch právnych zástupcov, že pojednávanie sa nebude konať z dôvodu, že sa ešte nevrátil spis z dožiadaného súdu (na ktorom boli vykonané výsluchy svedkov). Súd teda vykonal opatrenie smerujúce k tomu, aby predišiel vzniku zbytočných trov v súvislosti s účasťou právnych zástupcov na pojednávaní, napriek tomu sa právny zástupca žalobcu na pojednávanie dostavil. Trovy spojené s jeho účasťou na pojednávaní preto nemožno považovať účelné. Pokiaľ ide o zvolenú formu informovania právnych zástupcov o predmetnej skutočnosti, súd poukazuje na to, že túto formu zvolil aj v predchádzajúcich prípadoch, keď obidvom právnym zástupcom zasielal zápisnicu o pojednávaní (viď č.l. 175, 198 spisu), za účelom čoho právny zástupca žalobcu aj založil do spisu vizitku so svojou e-mailovou adresou (viď č.l. 122 spisu). Takisto touto formou informoval právnych zástupcov o tom, ktorých zo svedkov navrhnutých žalobcom predvolal na výsluch (viď č.l. 185 spisu), ako aj o tom, že výsluch svedkov bude vykonaný dožiadaným súdom (viď č.l. 198a spisu). Preto túto formu považoval súd aj vzhľadom na operatívny charakter tohto úkonu za najvhodnejšiu.

Napokon súd nepriznal odmenu za úkon - písomná záverečná reč zo dňa 29.05.2015, nakoľko záverečná reč bola prednesená ústne na pojednávaní konanom dňa 02.06.2015 (ako jeho súčasť), pričom bola písomne založená do spisu. Záverečná reč (zhrnutie doterajších návrhov, vyjadrenie sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci - § 118 ods. 4 O.s.p.) je pravidelnou súčasťou (posledného) pojednávania vo veci, kedy sa za tento úkon odmena samostatne nepriznáva. Aj v tomto prípade bol tento úkon vykonaný ako súčasť posledného pojednávania. Na tom nič nezmenilo ani to, že súd na predchádzajúcom pojednávaní oznámil právnym zástupcom, že v záujme hospodárnosti konania by bolo vhodné, aby si prípadné záverečné reči pripravili v písomnej podobe (viď č.l. 251 spisu). Súd tiež poukazuje na to, že predniesť záverečnú reč je právom účastníka, a nie jeho povinnosťou, záleží teda iba na ňom, či toto právo využije alebo nie. Navyše právny zástupca žalobcu v záverečnej reči neuviedol nič, čo by neuviedol už v predchádzajúcich podaniach, resp. vyjadreniach. Jeho záverečná reč tak nepriniesla pre vec nič nové a podstatné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.